

หนูน้อยเซตริกเองไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้มากนัก แต่ก็ไม่เคยรู้สึกเดือดร้อนแต่อย่างใด แกรู้แต่เพียงว่า ปาปาของแกเป็นคนอังกฤษ เพราะมารดาของแกบอกไว้อย่างนั้น และปาปาได้ตายจากไปแล้วตั้งแต่แกยังเล็กมาก จนแทบจะจดจำอะไรเกี่ยวกับบิดาไม่ได้เลย นอกจากว่าท่านเป็นชายร่างใหญ่ นัยน์ตาสีฟ้า ไร้หนวดยาว และตรงที่ดีที่สุดคือ ปาปาชอบแบกแกไว้บนบ่าพาเดินไปรอบๆห้อง

นับตั้งแต่ปาปาตายไป เด็กชายพบว่าเป็นการดีที่สที่สุดที่จะไม่เอ่ยถึงปาปาให้มารดาได้ยินอีก ตอนที่ยี่บิดาป่วยนั้น เซตริกถูกส่งไปอยู่ที่อื่นชั่วคราว พอกลับมาอีกครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างได้ผ่านพ้นไปแล้ว มารดาของแกมีอาการป่วยไปด้วยอีกคนหนึ่ง เธอเอาแต่นั่งอยู่บนเก้าอี้ริมหน้าต่าง ชูบชืดผ่ายผอมลง จนผิดตา รอยยิ้มเลือนหายไปจากใบหน้าอันงามน่ารักนั้น ดวงตาคู่โตมีแต่แววเศร้าสร้อย เธอแต่งกายด้วยเสื้อผ้าชุดสีดำอยู่เป็นนิจ

“สุดที่รักครับ” (ปาปาเรียกเธอด้วยสรรพนามนี้เสมอ จนเด็กชายเลียนแบบติดปาก) “สุดที่รัก ปาปาค่อยยังชั่วขึ้นบ้างหรือยัง”

เด็กชายรู้สึกวุ่นวายของมารดาสิ้นระริก แก่หั้นศิระษอันมีเส้นผมเป็นลอนสลวย เงยหน้าขึ้นมองดูเธอตรงๆ มีอะไรบางอย่างในสีหน้าของเธอที่ทำให้แกอยากร้องไห้

“สุดที่รัก ปาปาสบายดีแล้วยังครับ” เด็กชายถามอีก

หัวใจเล็กๆ ที่น่ารักของเซดริกบอกแก่ว่า ควรจะโอบแขนกอดคอมารดาเอาไว้ จูบเธอหลายๆ ที แล้วแนบแก้มหนึ่งไว้กับแก้มของเธอ เด็กชายจึงทำอย่างนั้น

ผู้เป็นมารดาชบหน้าลงร้องไห้กับไหล่ของบุตรชายอย่างแสนทุกข์ กอดแกเอาไว้แน่นเหมือนไม่อยากจะจากไปไหนได้อีก

“จะ ท่านสบายดีแล้วลูก” เธอสะอื้น “ท่านสบายไปแล้ว แต่ที่เราดี-- เราไม่เหลือใครอีกแล้ว มีแต่ลูกกับแม่เพียงสองคน เราไม่มีใครอีกเลย”

เพียงเท่านั้น แม้จะยังเยาว์มาก หนูน้อยเซดริกก็เข้าใจได้ทันทีที่นั่นเองว่า ปาปาคู่คนสั่นหลอเหลาของแกจะไม่วันกลับมาอีกแล้ว ท่านตาย ตายไปเหมือนอย่างที่เคยได้ยินคนเขาพูดกันว่าคนนั้นตายคนนั้นตาย ถึงแม้จะไม่เข้าใจแจ่มชัดนักว่าจะอะไรเป็นเหตุให้แกกับมารดา รู้สึกหัวใจตีบตันเศร้าโศกได้มากมายขนาดนั้นก็ตาม แต่แกก็ตั้งใจว่า ต่อไปแกจะต้องไม่เอ่ยถึงปาปาให้มารดาได้ยินอีก พูดถึงที่ไรเธอก็ต้องร้องไห้ และเซดริกยังกะเอาไว้ในใจด้วยว่า แกจะต้องไม่ยอมให้เธอนั่งเหม่อ จ้องมองดูไฟในเตาผิงหรือมองออกไปนอกหน้าต่างเฉยๆ ไม่ขยับเขยื้อนและไม่พูดไม่จากับใครอีกเป็นอันขาด

เซดริกกับมารดาของแกรู้จักผู้คนน้อยมาก ดำเนินชีวิตเรียบง่ายตามลำพัง เซดริกเองไม่ตระหนักในเรื่องนี้นัก จนกระทั่งแกค่อยๆ โตขึ้นและได้ยินบางคนพูดถึงสาเหตุที่ไม่ใครมีใครไปมาหาสู่ที่บ้านของแก มารดาของแกเป็นเด็กกำพร้า อยู่ตัวคนเดียวในโลก ตอนที่ปาปามาขอแต่งงานด้วย เธอเป็นสตรีที่งดงามมาก เคยอาศัยอยู่กับสุภาพสตรีชาวผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้

ใจดีต่อเธอเลย วันหนึ่ง ร้อยเอก เซดริก เออร์รอล ผู้ซึ่งไปเยี่ยมเยียนสุภาพสตรีชาวผู้นั้น ได้เห็นเธอวิ่งขึ้นบันไดมา น้ำตาของเธอเปียกชุ่มขนตา ดูเธอช่างหวานซึ่งบริสุทธิ์และเศร้าเสียจนผู้กองหนุ่มไม่อาจจะลืมเธอได้ลง

หลังจากมีสิ่งแปลกๆ หลายสิ่งเกิดขึ้น ทั้งสองจึงรู้จักกันและกันอย่างลึกซึ้ง และรู้ตัวว่าต่างฝ่ายต่างรักกันอย่างสุดหัวใจ ทั้งคู่จึงแต่งงานกัน การแต่งงานนี้เองยังผลให้มีบุคคลหลายคนปรารถนาร้ายต่อหนุ่มสาวทั้งสอง ที่โกรธแค้นที่สุดคือบิดาของผู้กองหนุ่มซึ่งอยู่ในประเทศอังกฤษ ท่านเป็นชายชราที่มั่งคั่งมาก เกิดในตระกูลสูง อารมณ์ร้าย ไม่ชอบประเทศสหรัฐอเมริกา และคนอเมริกันอย่างรุนแรง ท่านผู้นี้มีบุตรชายอีกสองคนก่อนร้อยเอก เซดริก ตามกฎหมายอังกฤษ บุตรชายคนโตจะต้องเป็นผู้ได้รับมรดกทั้งหมด ทั้งทรัพย์สินตลอดจนบรรดาศักดิ์ของบิดา ถ้าบุตรชายคนโตตาย คนรองลงมาจะได้ตำแหน่งทายาทแทน ดังนั้นถึงแม้ว่าร้อยเอก เซดริกจะเป็นหนึ่งในบุตรชายของตระกูลที่ยิ่งใหญ่ปานนั้น โอกาสที่ความยิ่งใหญ่หรือความมั่งคั่งจะตกมาถึงเขาจึงมีอยู่น้อยมาก

อย่างไรก็ตาม การณ์นั้นจะปรากฏอยู่บ่อยๆ ว่า น้องคนเล็กได้สิ่งดีๆ จากธรรมชาติมากกว่าพี่ เช่นในรายร้อยเอก เซดริกผู้นี้เป็นต้น เขาเป็นสุภาพบุรุษที่มีใบหน้าคมสัน เรือนร่างแข็งแรง ท่วงท่าสง่างาม มีรอยยิ้มแจ่มใส มีเสียงกังวานน่าฟัง ใจคอกว้างขวางเด็ดเดี่ยว มีเมตตากรุณาเผื่อแผ่แก่คนทุกคน และดูเหมือนจะมีพลังพิเศษในอันที่จะทำให้คนอื่นรัก คุณสมบัติดังกล่าวนี้ไม่ปรากฏว่ามีอยู่ในตัวพี่ชายทั้งสองของเขาเลย ทั้งคู่ไม่มีใครหล่อเหลาหรือจิตใจดี หรือฉลาดเฉลียว สมัยเป็นเด็กเมื่อยังเรียนอยู่ที่โรงเรียนอิตันก็ไม่มีใครกล่าวขวัญถึง จนโตอยู่มหาวิทยาลัยก็ไม่สนใจการศึกษา ใช้ทั้งเวลาและเงินอย่างสุรุ่ยสุร่าย และมีเพื่อนแท้ๆ ไม่กี่คนเท่านั้น ท่านเอิร์ลชาวผู้เป็นบิดาแสนจะผิดหวังหมดกำลังใจในบุตรชายทั้งสองยิ่งนัก ทายาทของท่านไม่ได้

ประพุดิตตนให้มีเกียรติสมกับตระกูลเลย ไม่ได้ทำตนให้ท่านคาดการณื่อนาคตอะไรได้ นอกจากการเห็นแก่ตัว เหลวไหล หาสาระอะไรมิได้ ไม่มีค่า ไม่มีความเป็นลูกผู้ชาย ไม่มีความสามารถ จึงเป็นเรื่องยกอกท่านเอิร์ลผู้สูงศักดิ์อยู่เรื่อยมา เมื่อได้คิดว่าพรประเสริฐทั้งหมด เสน่ห์ทั้งหมด พลังกำลังและความงามทั้งหมด ตกอยู่ที่บุตรชายคนที่สามแต่ผู้เดียว ทั้งๆที่เขามีโอกาสน้อยเต็มทีที่จะได้ตำแหน่งทายาทสืบทรัพย์สินสมบัติและบรรดาศักดิ์ของท่าน บางครั้งท่านเอิร์ลจึงเกือบจะจงเกลียดจงชังบุตรชายคนเล็กผู้หล่อเหลาคอนนี้เสียด้วยซ้ำไป เพราะดูเหมือนว่าเขาจะได้สิ่งที่ดีที่ควรคู่กับบรรดาศักดิ์และทรัพย์สินสมบัติมหาศาลที่เขาไม่มีสิทธิ์ไปเสียหมดคนเดียว

แม้กระนั้นก็ดี ในส่วนลึกของหัวใจ ได้ความทะนงและทิฐิ ท่านเอิร์ลผู้เผ่าก้อดเสียมิได้ที่จะให้ความสนใจบุตรชายคนสุดท้อง ทิฐิผิดๆอย่างหนึ่งของท่านทำให้ท่านส่งเขาไปเที่ยวอเมริกา เพราะคิดว่าถ้าเขาไปจากบ้านเสียชั่วคราวหนึ่ง ท่านอาจจะมีความรู้สึกต่อเขาดีขึ้น เนื่องจากไม่มีเขาอยู่ให้เปรียบเทียบกับพี่ชาย ซึ่งขณะนั้นกำลังก่อความยุ่งยากให้ท่านเป็นอันมาก ด้วยการประพุดิตนอกริตนอกรอย

แต่พอหกเดือนให้หลัง ท่านเอิร์ลกลับรู้สึกอ้าว้าง คิดถึงบุตรชายคนสุดท้องขึ้นมาเงิบๆ ท่านจึงมีจดหมายถึงร้อยเอก เซดริก สั่งให้เขาเดินทางกลับประเทศอังกฤษ แต่ทว่าจดหมายฉบับนั้นสวนทางกับจดหมายที่เขามีถึงท่าน เล่าเรื่องความรักของเขากับหญิงสาวชาวอเมริกันและการสมรสที่กำลังจะตามมาในไม่ช้า ท่านเอิร์ลอ่านจดหมายฉบับนั้นด้วยความโกรธแค้นสาหัส ความที่ท่านเป็นคนมีอารมณ์ร้ายและไม่เคยยับยั้งอารมณ์ในยามโกรธ ทนายประจำตัวของท่านจึงคิดว่าเจ้านายของเขาจะเป็นอัมพาตหรือสิ้นโลหิตในสมองแตกเพราะการอ่านจดหมายครั้งนี้เสียแล้ว เอิร์ลผู้เผ่าอละวาดราวกับเสือร้ายอยู่หนึ่งชั่วโมงเต็ม

ครั้นแล้วท่านจึงนั่งลงเขียนจดหมายตอบบุตรชาย สั่งเด็ดขาดไม่ให้กลับมาเหยียบปราสาทของท่านอีก ห้ามติดต่อกับพ่อหรือพี่ ให้เขาใช้ชีวิตอยู่ในที่ที่เขาพอใจจนกว่าจะตาย และให้รับรู้เสียตั้งแต่บัดนั้นว่าเขาได้ถูกตัดขาดออกจากตระกูลโดยสิ้นเชิงแล้ว จงอย่าหวังจะได้รับความช่วยเหลืออะไรจากผู้เป็นพ่อจนตลอดชีวิตของเขาทีเดียว

ผู้กองหนุ่มเศร้าใจมากเมื่อได้รับจดหมายฉบับนั้น เขารักประเทศอังกฤษ รักปราสาทแสนสวยอันเป็นที่เกิดของเขาอย่างฝังใจ แม้แต่บิดาผู้มีอารมณ์ร้ายอยู่เป็นนิจผู้นั้นเขาก็ยังรักและเห็นอกเห็นใจในความผิดพลาดของท่านอยู่เสมอ แต่ก็ตระหนักดีว่า เขาไม่ต้องรอคอยความหวังอะไรจากผู้เป็นพ่ออีกแล้วในอนาคต

ในตอนแรกเขาไม่รู้จะจับทำอะไรดี ด้วยความไม่เคยประกอบอาชีพอื่นมาก่อน ทั้งไม่เคยทำการค้า เขามีแต่ความกล้าหาญกับการตัดสินใจอันเด็ดเดี่ยวเท่านั้น สิ่งแรกที่เขาทำก็คือ กราบถวายบังคมลาออกจากกองทัพบกแห่งประเทศอังกฤษ และหลังจากเผชิญกับอุปสรรคบางประการแล้ว เขาก็ได้ที่อยู่ในนิวยอร์กและเข้าพิธีสมรสที่นั่น

การเปลี่ยนแปลงชีวิตจากที่เคยเป็นอยู่ในประเทศอังกฤษไม่ใช่เรื่องเล็ก แต่เขายังหนุ่มและเป็นคนร่าเริงได้เสมอ จึงหวังว่าการทำงานหนักจะทำให้เขากับครอบครัวแยกหน้าอ้าปากได้ในวันหนึ่งข้างหน้า เขามีบ้านหลังเล็กๆ อยู่บนถนนสายเงียบสงบ และบุตรชายของเขาก็ถือกำเนิดขึ้นที่บ้านหลังนี้

ทุกอย่างดำเนินไปด้วยความปกติสุขและเรียบง่าย เขาไม่เคยต้องเสียใจเลยที่แต่งงานกับหญิงสาวที่เป็นเพียงแค่ม้าผู้อาศัยไปบุญของสุภาพสตรีชาวผู้มั่งคั่ง เพียงแคเธอเป็นผู้หญิงอ่อนหวานและเพียงแคเพราะเขารักเธอและเธอก็รักเขาเท่านั้น เธอเป็นผู้หญิงที่งามพร้อมจริงๆ บุตรชายเล็กๆ ของเธอมีประพิมพ์ประพายคล้ายพ่อและแม่ ถึงแม้ว่าจะเกิดมาในบ้านหลังเล็กๆ

เงียบๆ และราคาถูก แต่ก็ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครโชคดีไปกว่าหนูน้อยผู้นี้
อีกแล้ว ประการแรก แกเป็นเด็กชายที่มีสุขภาพดีเป็นที่สุด ไม่เคยทำให้ใคร
ต้องลำบากมาพยาบาลแกลเลย ประการที่สอง แกเป็นเด็กอารมณ์ดี มีเสน่ห์
พอที่จะทำให้ทุกคนรักเอ็นดูแก่ได้เสมอ ประการที่สาม หน้าตาของแกน่ารัก
น่าเอ็นดูราวกับภาพวาด ผมไม่บางเหมือนทารกแรกเกิดคนอื่นๆ เส้นผม
ของแกละเอียดอ่อนนุ่มเหมือนเส้นไหมทอง หยิกขดติดศีรษะ เมื่ออายุ
หกเดือนจึงค่อยเหยียดออกเป็นหลอดสลวย ดวงตาสีน้ำตาลกลมโต แจ่มแจ้ว
ขนตายาว ใบหน้ากระจุมกระจิม หลังของแกเหยียดตรง แขนขาแข็งแรง
เด็กชายจึงหัดเดินได้ตั้งแต่อายุเพียงเก้าเดือน อิริยาบถของพ่อหนูน้อยแสนจะ
น่ารัก ใครเห็นใครก็อยากจับต้อง ราวกับจะรู้ว่าทุกคนเป็นมิตรของแก เมื่อ
มีใครพูดทักทายด้วยขณะที่พี่เลี้ยงเข็นรถที่แกนั่งไปตามถนน แกจึงมองดู
คนแปลกหน้าอย่างสนใจด้วยดวงตาสีน้ำตาลกลมแป้นน่ารักและยิ้มให้
อย่างเป็นมิตร ดังนั้นจึงไม่มีใครในละแวกนั้นจะอดพูดอวดเล่นกับพ่อหนูน้อย
ได้ -- แม้แต่พ่อค้าของชำร้านหัวมุมที่ใครๆ ลงความเห็นว่าเค็มและเคี้ยวอย่าง
เหลือเกินคนนั้นก็ยิ่งชอบเข้ามาทักทายพูดคุยกับแก ยิ่งโตพ่อหนูน้อยก็ยิ่ง
หล่อเหลาและเป็นศูนย์กลางของความรักและเอ็นดูของผู้คนแถบนั้นยิ่งขึ้น

พอโตขนาดที่จะออกไปเดินเล่นกับพี่เลี้ยงได้ พ่อหนูน้อยก็ลากรรถเข็น
เล็กๆ ไปตามถนน สวมกระโปรงสั้นแบบสกอตสีขาว หมวกปีกกว้างสีขาว
แปะอยู่บนผมสลวยสีทอง ความน่ารัก ความแข็งแรง ประกอบกับแก้ม
สีกุหลาบของเด็กชายเป็นจุดดึงดูดความสนใจของผู้คนที่พบเห็นแก่ได้เสมอ
พี่เลี้ยงมักจะกลับไปเล่าให้มารดาของแกฟังว่า สุขภาพสตรีบางท่านถึงกับสั่งให้
หยุดรถม้าและพูดจาทักทายหยอกล้อแกลเล่น และเป็นที่พอกพอใจมาก
เมื่อพ่อหนูน้อยได้ตอบด้วยความร่าเริงราวกับว่าเคยรู้จักกันมาก่อน

เสน่ห์ของพ่อหนูน้อยอยู่ตรงนี้เอง ร่าเริงเสมอ เป็นมิตรกับทุกคน

ไม่เคยเหนียมอายกลัวใคร ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะแกวางใจ เห็นอกเห็นใจ
และต้องการทำให้ทุกคนเป็นสุขอย่างแก แกจึงเข้าใจความรู้สึกที่คนเหล่านั้น
มีต่อตัวแกอย่างรวดเร็ว และอาจจะมาจากเหตุอื่นอีกบ้าง กล่าวคือ หนูน้อย
ผู้นี้ได้อยู่ใกล้ชิดกับบิดามารดาเสมอมา บิดามารดาของแกเป็นที่รักนับถือ
ของทุกคน ใครๆ ก็ลงความเห็นว่าสามีภรรยาผู้นี้เป็นคนสุภาพอ่อนโยน เป็น
ผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว เด็กชายไม่เคยได้ยินคำพูดรุนแรงหรือคำพูดหยาบคาย
จากในบ้านเลย ตัวแกเองได้รับความรักความใส่ใจและการปรนนิบัติอย่าง
นุ่มนวลอ่อนหวานมาตั้งแต่ต้น จิตวิญญาณอันอ่อนเยาว์บริสุทธิ์ของแก
จึงคุ้นเคยแต่กับความเมตตาและความอบอุ่นจริงใจ แกเคยได้ยินว่าปาปา
เรียกมารดาด้วยสรรพนามอันอ่อนหวานน่ารักอย่างไร ก็จำเอาไว้เรียกเธอ
อย่างนั้นด้วย ได้เคยเห็นปาปาของแกรักและทะนุถนอมเธออย่างไร ก็จำ
เอาไว้ปฏิบัติตามอย่างนั้นด้วย

ดังนั้นเมื่อรู้ว่าปาปาไม่มีวันกลับมาอีก และนับวันมารดาจะยิ่งเศร้าโศก
แกจึงคิดว่าจะทำทุกอย่างเพื่อให้เธอมีความสุขอย่างเดิม แม้จะเป็นเพียงเด็ก
เล็กๆ แต่ความคิดในใจก็กระตุ้นให้แกป็นขึ้นตักมารดา จูบเธอ ชบหน้า
ลงที่บ่าของเธอ หรือบางครั้งก็ขนเอาของเล่นและหนังสือภาพออกมาชี้ชวนให้
มารดาเล่นหรือดูด้วยกัน ยามใดที่เห็นเธอนอนเงียบบ่อยบนโซฟาคนเดียว
แกก็จะคลานขึ้นไปเอนกายลงนอนข้างๆ เด็กชายยังไม่โตพอที่จะรู้ว่าควร
ปลอบโยนมารดาอย่างไรให้ดียิ่งไปกว่านั้น จึงทำเท่าที่จะทำได้ แม้กระนั้น
พ่อหนูน้อยก็สามารถปลอบประโลมจิตใจของมารดาได้มากเกินกว่าที่แกจะ
เข้าใจ

“จริงๆ นะจ๊ะ แมรี่” พ่อหนูน้อยเคยได้ยินมารดาถกถกกับสาวใช้ในวันหนึ่ง
“ฉันแน่ใจทีเดียวว่าเซดริกพยายามจะช่วยฉันด้วยวิธีการอันไร้เดียงสา
ของแก -- ฉันรู้ว่าแกตั้งใจตั้งใจ บางครั้งแกมองดูฉันด้วยความรัก ด้วย

สายตาที่บอกความสงสาร เหมือนอยากจะทำอะไรสักอย่างแล้วก็ไม่กล้าทำ แล้วก็เข้ามาเอาอกเอาใจหรืออะไรสักอย่างให้ดู พ่อสุภาพบุรุษน้อยๆ คนนี้ รู้เรื่องรูราวไม่น้อยเลย”

ยิ่งโตเด็กชายยังมีวิธีการแปลกๆ ทำให้ผู้คนพลอยนึกสนุกและสนใจ แก่ได้มากขึ้น แก่ทำตัวเป็นเพื่อนที่ดีของมารดาจนเธอเกือบจะไม่มีเวลาได้คิดถึงความเศร้าโศก สองแม่ลูกมักจะไปไหนต่อไหนด้วยกัน พูดคุยกัน หรือมีอะไรก็นั่งเล่นกันเสมอ เมื่อถึงวัยหัดอ่านหนังสือ ตกเย็นเด็กชายจะเอนกายนอนลงบนพรมปูพื้นหน้าเตาผิงและอ่านหนังสือเสียงดัง -- บางทีก็อ่านหนังสือนิทาน บางทีก็อ่านหนังสือเล่มใหญ่ของผู้ใหญ่ และบางทีก็เขยิบขึ้นไปถึงหนังสือพิมพ์ มีอยู่บ่อยครั้งที่แมรีซึ่งทำงานอยู่ในครัวได้ยินเสียงนายสาวของหล่อนหัวเราะขบขันในสิ่งแปลกๆ ที่บุตรชายตัวน้อยๆ ของเธอพูดออกมา

“จริง ๆ นะ” แมรีคุยกับพ่อค้าของชำ “ไม่มีใครอดหัวเราะทำทางซื่อๆ ของคุณหนูของฉันได้หรอก วิธีพูดด้วยสำนวนเก่าแก่ก็อีกอย่าง คินที่เรารู้จัก ประธานาธิบดีคนใหม่ก็เหมือนกัน เธอเข้ามาหาฉันในครัว ไปยืนวางภูมิอยู่หน้าเตาไฟโน่น ยืนเฉยๆ ราวกับรูปวาดที่ไม่ปาน มือล้วงกระเป๋ า หน้าตาเคร่งขรึมเหมือนตุลาการ คุรุหนึ่งจึงหันมาพูดกับฉันว่า ‘นี่ แมรี ผมสนใจการเลือกตั้งประธานาธิบดีคราวนี้มากที่สุด ผมเป็นรีพับลิกัน สุดที่รักก็เช่นเดียวกัน แมรีละ เป็นรีพับลิกันหรือเปล่า’ ฉันตอบว่า ‘เสียใจค่ะคุณหนู ดิฉันเป็นเดโมแครต’ เท่านั้นละ เธอจ้องฉันเป้ง บอกว่า ‘แมรี บ้านเมืองจะล่มจมนะ’ แล้วตั้งแต่วันนั้นมาไม่มีวัน เป็นต้องเข้ามาเกลี้ยกล่อมให้ฉันเปลี่ยนพรรคอยู่เรื่อย”

แมรีรักคุณหนูของหล่อน ภาคภูมิใจในคุณหนูของหล่อนมาก หล่อนมาทำงานบ้านให้มิสซิสเตอร์รอลตั้งแต่คุณหนูเกิด เมื่อคุณหนูชายสิ้นบุญไปแล้วหล่อนก็ทำทุกอย่าง เป็นแม่ครัว เป็นแม่บ้าน เป็นพี่เลี้ยง หล่อน

ภาคภูมิใจในความงามสง่าแข็งแรงสมบูรณ์ของเด็กชายตัวน้อยและมารยาทงดงามของแก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมสีทองอันสลวยประป่าของเด็กชาย แมรีเต็มใจที่จะทำงานตั้งแต่เช้ามีตจนตึกตื่นเพื่อช่วยมารดาของเซดริกรักษาความสะอาดและจัดระเบียบเครื่องแต่งกายให้บุตรชาย

“จริง ๆ นะ” แมรีชอบคุยอยู่บ่อยๆ “ฉันดูคุณเซดริกได้ไม่รู้เบื่อ น่ารักเหลือเกิน ไม่ว่าเด็ก ไม่ว่าผู้ใหญ่ พบเข้าเป็นต้องมองกันจนเหลือวหลังทั้งนั้น แหม ยิ่งเวลาสวมชุดผ้ากำมะหยี่สีดำที่ดัดแปลงจากกระโปรงตัวเก่าของคุณหญิงชุดนั้นด้วยแล้ว ศีรษะตั้งตรง ผมสลวยเป็นเงางาม ดูแล้วเหมือนท่านลอร์ดน้อยๆ ไม่มีผิด”

เซดริกเองไม่รู้ดอกว่าแกไปเหมือนกับท่านลอร์ดน้อยๆ เข้า แกไม่รู้ด้วยซ้ำว่าท่านลอร์ดคือใคร สหายที่สนิทที่สุดของแกคือพ่อค้าของชำตรงหัวมุม -- พ่อค้าของชำอารมณ์ร้ายผู้เป็นปรปักษ์กับทุกคนในละแวกนั้น พ่อค้าของชำคนนี้ชื่อมิสเตอร์ฮอบส์ เด็กชายเซดริกเลื่อมใสและยอมรับนับถือสหายของแกผู้นี้มาก

ตามความคิดเห็นของเซดริก มิสเตอร์ฮอบส์เป็นคนร่ำรวยและมีอิทธิพลพอตัว เนื่องจากเขาเป็นเจ้าของเต็มร้าน -- เช่น ลูกพรุน มะเดื่อ ส้ม ขนมหังกรอบ เป็นต้น -- แถมยังมีม้าตัวหนึ่งกับรถประทุนอีกคันหนึ่งด้วย ถึงแม้เซดริกจะชอบพอกับคนสงนมห คนทำขนมปัง และแม่ค้าขายแอปเปิ้ล แต่แกก็ชอบและสนิทสนมกับมิสเตอร์ฮอบส์มากกว่า เพราะความสนิทสนมนี้เองที่ทำให้เด็กชายออกไปหาพ่อค้าของชำทุกวัน และมักจะไปนั่งอยู่ด้วยเป็นเวลานานๆ พูดคุยโต้เถียงกันด้วยเรื่องต่างๆ อยู่เป็นชั่วโมง เป็นที่น่าแปลกใจไม่น้อยเลยที่คนทั้งสองช่างสรรหาเรื่องมาพูดคุยถกกันได้หลายเรื่องหลายราวเสียจริงๆ -- เช่นเรื่องวันที่ ๔ กรกฎาคม และถ้าลงได้คุยกันถึงเรื่องนี้ละก็เป็นอันว่าไม่ยอมจบกันง่ายๆ ละ

มิสเตอร์ฮอบส์มีความรู้สึกต่อ ‘คนอังกฤษ’ ไม่ดีเท่าไรนัก เขาเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติของพวกอเมริกันให้เด็กชายฟังอย่างถี่ถ้วน แถมพรรณนาเพิ่มเติมเสียดย่อยถึงความรักชาติอันน่าสรรเสริญของฝ่ายอเมริกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่อเมริกาประกาศอิสรภาพ เขาจะจิงใจเล่าซ้ำเล่าซากเป็นพิเศษ

เซดริกตื่นตื่นมาก ดวงตาของแกจะเป็นประกาย แก้มแดงก่ำ และพอกลับไปถึงบ้านก็แทบจะอดใจคอยเล่าให้มารดาฟังในตอนรับประทานอาหารเย็นไม่ไหว บางทีอาจจะมิสเตอร์ฮอบส์คนนี่นี่เองที่สอนให้เด็กชายเริ่มรู้จักสนใจการเมือง มิสเตอร์ฮอบส์เป็นคนชอบอ่านหนังสือพิมพ์ เซดริกจึงพลอยมีความรู้กว้างขวางไปด้วย เช่นรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในกรุงวอชิงตัน และก็จากมิสเตอร์ฮอบส์อีกเหมือนกันที่พ่อหนูเซดริกได้รู้ว่าประธานาธิบดีของแกกำลังทำหน้าที่ของเขายูหรือเปล่า

ครั้งหนึ่งเมื่อมีการเลือกตั้งทั่วประเทศ เซดริกก็ได้ประจักษ์แก่สายตาถึงความโอฬาริกของเหตุการณ์นั้น อาจเป็นไปได้ว่าถ้าไม่มีบุคคลอย่างมิสเตอร์ฮอบส์กับเซดริกแล้ว ประเทศชาติอาจถึงกาลวิบัติได้ มิสเตอร์ฮอบส์พาเด็กชายไปดูขบวนแห่คบเพลิงอันยิ่งใหญ่ หลายคนที่อยู่รวมอยู่ในขบวนแห่คบเพลิงวันนั้นยังจำภาพนั้นติดตามมาอีกนาน ภาพของชายกลางคนร่างอ้วนพุงพลุ้ยยืนอยู่ข้างเสาไฟฟ้าริมถนน โดยมีเด็กชายหน้าตาน่ารักคนหนึ่งส่งเสียงตะโกนและโบกหมวกไปมาอย่างตื่นตื่นอยู่บนบ่าของเขา

หลังจากการเลือกตั้งทั่วไปไม่นานนัก เซดริกอายุได้ราวเจ็ดแปดขวบ มีสิ่งแปลกอย่างหนึ่งเกิดขึ้น เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ชีวิตของเด็กชายเปลี่ยนไปอย่างน่าอัศจรรย์ และที่น่าอัศจรรย์กว่านั้นก็คือ เหตุการณ์เกิดขึ้นในขณะที่แกกำลังคุยกับมิสเตอร์ฮอบส์ถึงเรื่องประเทศอังกฤษและสมเด็จพระราชินีนาถแห่งประเทศนั้นอยู่พอดี มิสเตอร์ฮอบส์กล่าววิพากษ์วิจารณ์พวกผู้ดีอังกฤษ

อย่างรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกขุนนางบรรดาศักดิ์ที่เป็นท่านเอิร์ลและมาร์ควิส

วันนั้นเป็นวันที่ค่อนข้างอบอ้าวมาตั้งแต่เช้า เมื่อเลิกเล่นกับเพื่อนสองสามคนแล้ว เซดริกก็เข้าไปพักร้อนในร้านของมิสเตอร์ฮอบส์อย่างเคย พบเจ้าของร้านกำลังอ่านหนังสือพิมพ์ *ดิอีลิทส์เทรทเทคลอนดอนนิวส์* อยู่ด้วยสีหน้าบึ้งตึง ในหน้าหนังสือพิมพ์มีภาพข่าวในราชสำนักปรากฏอยู่ด้วย

“เฮ้อ” พ่อค้าของชำบ่น “ให้เห่อเหิมกันเข้าไปเถอะ สักวันหนึ่งจะรู้สึกตัว เมื่อพวกที่ถูกเหยียบเอาไว้ลุกขึ้นมาช่วยกันเป่าให้พวกนี้ลอยโด่งขึ้นไปจนถึงฟ้า -- เจ้าพวกเอิร์ล เจ้าพวกมาร์ควิสเอ๊ย! ไม่ช้าหรือหนะ พวกเจ้าจะต้องตาค้าง!”

เซดริกตรงเข้าไปนั่งบนม้าสูงตัวโปรดอย่างเคย ผลักหมวกบนศีรษะให้เลยตกไปข้างหลัง ล้วงมือทั้งสองข้างลงในกระเป๋ากางเกง อันเป็นที่มิสเตอร์ฮอบส์ประทับใจนัก

“คุณเคยรู้จักพวกมาร์ควิสหลายคนหรือครับ คุณฮอบส์” เด็กชายถาม “-- แล้วก็พวกท่านเอิร์ล”

“ไม่เคยหรอก คุณหนู” มิสเตอร์ฮอบส์ตอบด้วยน้ำเสียงแสดงความเกลียดชัง “ไม่อยากจะรู้จัก ว่าไปทำไมมี ลองเข้ามาในร้านของผมดูซิ ผมจะไม่ยอมให้เจ้าพวกนักปกครองกดขี่อย่างนั้นนั่งแม่แต่บนหลังไม้ของผมด้วยซ้ำ!”

เซดริกผู้ลึกลับสนใจในความรูสึกของสหายของแกอยู่คราครั้น แกเหลือวมองดูไปรอบ ๆ อย่างทะนง ม้วนผมที่หน้าผากเล่นไปพลาง

“คนเหล่านั้นอาจจะไม่ยอมเป็นท่านเอิร์ลก็ได้ ถ้าพวกเขาได้เรียนรู้อะไรมากกว่านั้น” เด็กชายให้ความเห็น ออกจะเห็นใจฐานะของพวกขุนนางอังกฤษอยู่บ้าง

“ไม่มีทาง” ฮอบส์แย้ง “พวกนี้ลอยตัวเสียแล้ว! เคยสบายเสียแล้ว

พวกนี้แย่งกัน”

สองสหายกำลังสนทนากันอย่างเพลิดเพลินเมื่อแม่รีปรากฏตัวขึ้นที่ประตูร้าน

เซดริกคิดว่าหล่อนมาซื้อน้ำตาล แต่ไม่ใช่ สีหน้าของหล่อนซีดเผือดเหมือนตื่นตื่นอะไรบางอย่างมา

“กลับบ้านค่ะ คุณหนู” หล่อนบอก “คุณแม่ให้มาตาม”

หนูน้อยเลื่อนตัวลงจากม้านั่งสูง

“สุดท้ายจะให้ฉันเป็นเพื่อนออกไปธุระข้างนอกรีแมรี” แกถามแล้วหันไปหาเจ้าของร้าน “ผมไปก่อนนะครับ คุณฮอบส์ แล้วผมจะมาใหม่”

แกออกแปลกใจที่เห็นแม่รีจ้องมองแกอย่างตะลึง เด็กชายสงสัยว่าหล่อนผ้าแต่ส่ายหน้าดิ๊กๆอยู่ทำไม

“เป็นอะไรไปนะ แม่รี อากาศร้อนเกินไปรี”

“เปล่าดอกคะ คุณหนู แต่สิ่งมหัศจรรย์ได้เกิดขึ้นกับพวกเราแล้ว”

“ทำไม แสงแดดจัดทำให้สิ่งที่รักปวดศีรษะกระมั่ง” พ่อหนูถามด้วยความห่วงใยทันที

แต่ก็ไม่ใช่อีก เมื่อไปถึงบ้านจึงได้เห็นว่ามรดกประทุนคันหนึ่งจอดอยู่หน้าบ้าน ใครคนหนึ่งกำลังสนทนากับมารดาของแกอยู่ในห้องรับแขก แม่รีรีบพาเด็กชายขึ้นไปชั้นบน เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดหน้าร้อนชุดที่ดีที่สุด สีครีม มีผ้าพันคอสีแดง และหวีผมอันยุ่งเหยิงของแกให้เหยียดสลวย

“ท่านลอร์ด โอ?” เซดริกได้ยินเสียงที่เสียงของแกพิมพ์ “ผิวพรรณช่างมีน้ำมีนวล ช่างน่ารัก โช้เอ้ย! ไม่ควรที่เลย! ท่านลอร์ด ให้ตายเถอะ-- โอ้โชคดีที่ไม่อยากได้พรรคนี้”

เป็นเรื่องที่น่างุนงงไม่น้อย แต่เด็กชายก็คิดว่าคงจะได้รู้เรื่องที่น่าตื่นเต้นทั้งหมดนี้จากมารดา จึงปล่อยให้แม่รีพิมพ์ของหล่อนไปตามเรื่องโดยไม่

รบกวนถามอะไรหล่อนอีก แต่งตัวเสร็จเด็กชายก็วิ่งลงบันไดตรงเข้าไปในห้องรับแขก สุภาพบุรุษชาวพอมสูงหน้าคมลั่นคนนั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้ มารดาของแกยืนหน้าซีดเผือดอยู่ไม่ไกลนัก เด็กชายเห็นด้วยว่าดวงตาของเธอน้ำตาล

“โอ! เซดดี!” ผู้เป็นมารดาร้อง วิ่งเข้ามาโอบกอดลูกชายเอาไว้กับอก จูบแกด้วยที่ท่าตื่นตระหนกและเป็นกังวล “โอ! เซดดี! เซดดีของแม่!”

ชายชราว่างสูงลุกขึ้นจากเก้าอี้ มองดูเด็กชายด้วยสายตาคมกริบ มือผมมีแต่กระดูกของเขาข้างหนึ่งลูบคางอยู่ไปมา

เขาไม่มีทีท่าว่าไม่พอใจแต่อย่างใด

“ถ้าเช่นนั้น” ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้นช้าๆ-- “ถ้าเช่นนั้น นี่ก็คือลอร์ดน้อยพอนเต็ลรอยนั่นเอง”